

2. Népszámlálások Szlovákia területén

Az adatsorok az **1870.** (1869.) évi népszámlálással kezdődnek: ezt a népszámlálást tekintjük az első hivatalos magyar népszámlálásnak. (1869. december 31. 24 órai eszmei időponttal végezték el, amely a gyakorlatban megegyezett a későbbi január 1. 0 órás időponttal, ezért ma már a sorba illesztve inkább az 1870-es népszámlálásként tartjuk nyilván.) Ekkor végeztek először ilyen összeírást magyar kormányzati szervezéssel az egész ország területén, s nem mellékesen, a munkálatok folyamán felmerült nehézségek és szervezési problémák miatt levonható tanulságok következtében hozták létre 1871-ben – hatósági jogkörrel – az Országos Magyar Királyi Statisztikai Hivatalt. (Első vezetője az a Keleti Károly lett, aki a népszámlálási munkák fő szervezője volt még a Földművelési- ipar- és kereskedelemügyi Minisztérium osztályvezetőjeként.) Ennél a népszámlálásnál az etnikai jellegű adatok közül csak a felekezeti hovatartozásra kértek rá, az adatok csak kéziratos formában maradtak fenn és néhány éve publikáltuk azokat. A megyék területére összegzett községi adatok a publikált megyei adatsorokkal nem egyeznek, ezért ennek a népszámlálásnak az adatait célszerű fenntartásokkal kezelni.

Ezt követően a megyei közigazgatási rendszert 1876-ban átszervezték, s megkezdték a településnevek törzskönyvezését, de erről később még részletesebben írunk.

A második, **1880-ban** végrehajtott összeírást már az OMKSH szervezte, figyelembe véve a Nemzetközi Statisztikai Kongresszusok elnevezésű szervezet 1872-ben Szentpéterváron megtartott nyolcadik konferenciájának azt a Keleti által javasolt határozatát, miszerint az európai országok mindig egy időben, a 0-ra végződő években tartanak teljes körű nép- és lakásszámlálást. A továbbiakban (a körülményekhez képest) a KSH igyekezett is 10 évenként végezni el a népszámlálásokat, ez kevés kivétellel sikerült is.)

Az 1880-as, az 1890-es, az 1900-as és 1910-es népszámlálások szinte teljesen azonos módszerrel készültek, a lakosság anyanyelvét és vallását kérdezték és az adatsorokat községsorosan publikálták.

Az **1880**-asnál némi problémát az jelentett, hogy a beszélni nem tudó gyerekeknél az anyanyelvet nem mutatták ki. Ezt utólagosan a szakemberek rendszeresen úgy korrigálták, hogy a beszélni nem tudó [BNT] gyerekek számát a regisztrált anyanyelvűek arányában osztották szét.

Az **1910**-es népszámlálásnál a külterületi anyanyelvi és felekezeti adatokat is publikálták, ezekből Pozsony, Kassa és a határ által kettévágott települések egy részénél elég sokat közzétettünk.

1921, 1930

Az 1921-ben és 1930-ban lebonyolított csehszlovák népszámlálások valójában „bonyolult”, azaz zavaros elvek alapján és inkorrekt körülmények között zajlottak, az eredmények pedig vitathatók és nehezen értelmezhetőek lettek. Csak néhány példa ezekre a „furcsaságokra”:

- A rendezetlen állampolgárságúak közé sorolták főleg a magyar és kisebb részben a német népesség egy részét;
- A zsidókat külön nemzetiségként vették fel – ez azonban más országokban is kezdett gyakorlattá válni;
- Az eredmények községenkénti publikációjánál nemzetpolitikai okokból a csehek és szlovákok adatai összevontan „csehszlovák” nemzetiségűekként láttak napvilágot.

Sajátos, hogy településenkénti bontású adatsorokat tartalmazó 1921-es helységnévtárban Turčiansky Svätý Martin és Liptovský Svätý Mikuláš župák, azaz megyék szerepeltek, de más forrásokban és a szakirodalomban gyakran a Považská župa és a Podtatranská župa megnevezéseket is használták – mi a helységnévtári névalakokat használtuk.

Az etnikai identitás vonatkozásában a magyar gyakorlattal szemben a nemzetiségi hovatartozásra kértek rá – ez azonban ekkor már egyre gyakoribbá vált a nemzetközi népszámlálási gyakorlatban, de természetesen így az eredmények is teljesen mások lettek. A zsidóság nemzetiségként történt meghatározása a magyarok és németek számát elég jelentősen csökkentette, mert a Szlovákia mai területén 1910-ben összeírt 139 327 izraelita vallásúból 75 755 magyar, 58 220 német és 4 903 szlovák anyanyelvűnek vallotta magát.

A két népszámlálás községenkénti nemzetiségi és felekezeti adatait a *Statistický Lexikon obcí* (azaz Helységnévtár) kötetében publikálták – sajátos hozzáállással:

– Néhány nemzetiségnél és felekezetenél csak egyes kerületekben közölték az összes településre vonatkozó adatokat, a többinél ezek adatait az egyébhez sorolták és csak lábjegyzetekben jelölték, ha egy településen ezek közül valamelyik etnikum vagy felekezet létszáma jelentősebb volt, s a konkrét számot csak akkor és így közölték.

– A **németek** teljes településenkénti adatai mindenhol a táblázatokban szerepelnek Kassai megye kivételével, ott azonban csak esetlegesen;

– A **ruszinok** teljes településenkénti adatai (oroszkok néven) az 1921. évi népszámlálás-nál csak a Kassai megyénél szerepelnek, máshol csak esetlegesen;

– A **cigányok** adatai csak a lábjegyzetekben szerepelnek azoknál a településeknél, ahol számuk jelentősebb volt;

– A **görögkatolikusok** teljes adatsorai csak a Kassai és Tátraaljai (Liptovský Svätý Mikuláš) megyékben kerültek publikálásra, máshol csak néhány adatuk;

– A **pravoszlávok** (ortodoxok) adatai csak lábjegyzetekben szerepelnek az egész országrész területén.

Az adatok elemzése után úgy tűnik, hogy a németeknél a kb. 15-20 főnél nagyobb számértékeket tüntethették fel a lábjegyzetekben. Valószínű, hogy a ruszinoknál, cigányoknál, görögkatolikusoknál és pravoszlávoknál ez a küszöbérték magasabb volt. A felsoroltak mindegyikénél ezért jelentősen (néhányeknél több ezer fővel) alacsonyabb értéket kapunk az általunk közölt településenkénti adatok összegzésekor, mint a népszámlálások Slovensko országrészre vonatkozó összesített hivatalosan publikált adatai. A pontos érték megállapítása azért is nehéz, mert mint a közigazgatásnál leírtuk: Slovensko akkori területe nem azonos a mai Szlovákiai területével. Kárpátaljához került kb. 10 ezer lakosú területrészt 1945 után és három magyar falu (Dunacsúny, Oroszvár, Horvátjárfalu) Szlovákiához került 1947 után, utóbbiaknál persze az 1920-as és 1930-as magyar népszámlálási adatokat dolgoztuk fel. (A csehszlovák-lengyel határ vontatott rendezése miatt pedig két szlovákiai településen 1921-ben nem volt népszámlálás.)

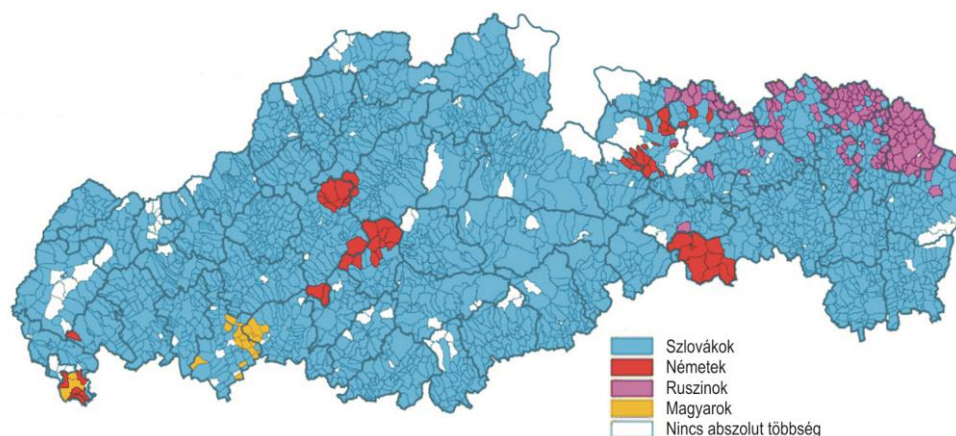
Az 1921-es és 1930-as népszámlálásokkal kapcsolatos politikai és szakmai kritikákat Popély Gyula és Gyurgyík László összegezte, a lényeg: ezek az adatsorok egy kiélezett bel- és etnopolitikai légkörben születtek és olyanok is lettek – a hitelességük és pontosságuk elsősorban a "rendezetlen állampolgárságúak" kategória miatt megkérdőjelezhető. Slovensko területén 1921-ben 42 ezer, 1930-ban 76 ezren voltak ilyenek, akiknek nagy része magyar, német és zsidó volt.

1940–1941

Dél-Szlovákia 1938–1944 között ismét Magyarországhoz tartozott, s az 1941-es magyar népszámlálásnál néhány jelentős változást alkalmaztak: ekkor már a jelenlévő, illetve állandó népesség anyanyelvi és nemzetiségi hovatartozását egyaránt tudakolták, továbbá külön kategóriába írták össze a jiddis és héber anyanyelvűeket, valamint a zsidó nemzetiségűeket. (A külterületi adatokat nem publikálták.) A visszacsatolt területen élő 900 ezer lakos túlnyomó többsége magyarnak vallotta magát: anyanyelv szerint 80%-uk, nemzetiség szerint pedig 84%-uk.

A megcsonkított szlovák államban is végrehajtottak 1940-ben egy népszámlálást, ennek eddig csak összesített nemzetiségi eredményeit ismertük: a 2 567 555 lakosból szlovák 2 214 475 (86,2%), német 129 552 (5,0), zsidó 74 438 (2,9%), ruszin 61 762 (2,4%), magyar 46 689 (1,8%), cigány 37 098 (1,4%) és egyéb 3541 (0,1%) volt.

A községenkénti adatokat néhány éve egy kutatócsoport (Tišliar irányításával) feldolgozta, de csak munkánk lezárásának idején került el hozzánk, ezért már nem tudtuk beépíteni az adatbázisba. Az etnikai arányokat az alábbi térkép jól illusztrálja.

1950–1961

A 2. világháború befejezése után 1950-ben – a kommunista hatalom átvétel után két évvel – került sor a régi-új, területi nagyságában módosult Csehszlovák Köztársaságban népszámlálásra. Ez volt a kommunista érában az első és utolsó népszámlálás, amikor a felekezeti hovatartozásra is rákérdeztek. A kor jellemzője volt, hogy községsoros nemzetiségi adatok ebből az időszakból nem kerültek nyilvánosságra. A magyar nemzeti közösség sorsának alakulását meghatározó módon a háború utáni néhány esztendő határozta meg maradandóan: 31 780, a trianoni Magyarország területéről beköltözött magyar személyt utasítottak ki, kb. 70 ezer magyart telepítettek ki a magyar-csehszlovák lakosságcsere keretén belül, mintegy 6000-en menekültek el az üldözések elől. A cseh országrészbe deportáltak száma pedig kb. 50 ezer lehetett. A szlovákiai magyarságot erkölcsileg legnagyobb mértékben a reszlovakizáció sújtotta. 1947 végéig 410 820 reszlovakizációs kérvényt nyújtottak be, a kérvényezett személyek felét szlovákokká is nyilvánították. Mindezen intézkedések nagymérvű népmozgásai következtében fellazult és megváltozott a két háború közti időszakban még egységes magyarlakta területek településszerkezete, és vált e terület többé-kevésbé vegyes lakosságúvá.

Alig két esztendővel a szlovákiai magyarság egészét sújtó megpróbáltatások – a „hontalanság évei” – után a hivatalos népszámlálás eredményei igen nagymértékű magyarságfogyást mutattak ki, az 1950-es népszámlálás során kimutatott 354 532 magyar nemzetiségű (Szlovákia akkori lakosságának 10,3 %-a) 237 805-tel volt kevesebb, mint 1930-ban (!). A kitelepítések, reszlovakizáció, lakosságcsere után rövid idővel megtartott népszámlálások a magyar nemzetiségűek számát számításaink szerint a várhatónál 113 ezer fővel alacsonyabbnak mutatták ki. Ez az érték nem a szlovákiai magyarság akkori valós számát adta meg, valójában azt fejezte ki, hogy oly rövid idővel e megpróbáltatások után hányan vállalták magyarságukat.

A kommunista hatalomátvételt követő évtizedekben az 1950. évi népszámlálás volt az egyetlen, amikor a felekezeti hovatartozásra is rákérdeztek. Ezt követően csak a rendszerváltás után, az 1991. évi népszámlálás során kérdeztek rá a felekezeti hovatartozásra. Az 1950. évi népszámlálás községsoros nemzetiségi és felekezeti adatai csak a közelmúltban váltak hozzáférhetővé a Szlovák Statisztikai Hivatal levéltárában, s néhány hónappal ezelőtt Gyurgyík László egy kötetben ezeket közreadta. Ezeket az adatokat az előzőek miatt nem vettük fel az adatbázisba, már csak azért sem, mert az 1961-es népszámlálás községi nemzetiségi adatai ismeretlenek.

Ezzel együtt a 2. világháború utáni időszakban országos, kerületi és járási szinten az 1961. évi adatok jelentik az első reális támpontot az egyes nemzetiségek számára és területi megoszlásukra vonatkozóan. A szlovákiai országrészben a magyarság számának 150 ezres növekedését mutatta ki, számuk 518 782 fő volt, Szlovákia lakosságának 12,4 %-a. A népszámlálási eredmények rácafoltak a demográfusok számításaira és előrejelzéseire. Emiatt a csehszlovák demográfusok is – ugyan nagyon óvatosan és visszafogott hangnemben – újra megkérdőjelezték az 1950-es adatok objektivitását.

A csehszlovák népszámlálások 1950-ben a jelenlévő, 1961-től a lakónépesség nemzetiségi hovatartozását, 1970-ben és 1991-ben a lakónépesség anyanyelv szerinti adatait is rögzítették, bár utóbbiakat csak járások és kerületek szerint publikálták.

További problémák merültek fel amiatt is, hogy a községenkénti bontású nemzetiségi adatokat csak igen jelentős késéssel (1990 után) tették közzé. (Lásd: Gyurgyík László az 1970-es és 1980-as, illetve az 1950. évi népszámlálások adatait publikáló köteteit.)

Kivételt csak Gyönyör József: Államalkotó nemzetiségek c. 1989-es kötete képezett, amely az 1980. évi népszámlálás nemzetiségek lakta községeinek a részleges adatait is tartalmazta. Az egyes népszámlálások után néhány évvel később megjelenő Statisztikai helynévtárak ugyanis csak a települések egyes általános, terület és lakosság adatait tartalmazták.

1970, 1980, 1991

Az 1970-es és 1980-as népszámlálást a Csehszlovák Statisztikai Hivatal végezte el, s végre publikáltak községsoros elég jó bontású nemzetiségi adatokat – igaz némi késéssel. A két népszámlálás lebonyolításának rendszere és módszertana nagyon hasonló volt, miként a nemzetiségi kategóriák is: a csehek és morvák, valamint a ruszinok és ukránok számát összesítve adták közre, de a romákra külön nem kérdeztek rá és nem írták össze a zsidókat sem. A nem válaszolók száma ekkor még meglehetősen alacsony (6,5 ezer, illetve 10,3 ezer volt.)

1970-ben a magyar lakosság száma 552 006 fő volt (Szlovákia lakosságának 12,2 %-a). A 33 ezres növekedés mintegy 2 ezer fővel meghaladta a népmozgalmi számításokat. 1970-ben a nemzetiségi összetétel mellett a lakosság anyanyelvi megoszlásáról is viszonylag objektívabb kép rajzolódott ki. Újból megerősítést nyert a korábban is ismert jelenség: gyakran többen vállalják egy kisebbséghez való kötődésüket anyanyelvi hovatartozás alapján, mint a nemzeti, nemzetiségi azonosulás szintjén. (A romák identitás vállalásának problematikája itt is előjött.) A szlovákiai magyarság száma anyanyelvi hovatartozás alapján közel 10 %-kal volt magasabb, mint a nemzetiségi hovatartozás szintjén.

1980-ra a szlovákiai magyarság száma 559 490-re, 7,5 ezerrel növekedett. Szlovákia összlakosságán belül a magyarság részaránya 10 év alatt 12,2 %-ról 11,2 %-ra csökkent. Az 1980-as népszámlálás eredményei nemcsak a magyar lakosság, de a demográfusok számára is nem várt meglepetést okoztak. Nyilvánvalóvá vált, hogy a minimális növekedés, gyakorlatilag stagnálás a magyar lakosság növekvő rétegeinek nemzetváltása, illetve asszimilálódásának következménye. Ebben több tényező játszott meghatározó szerepet – a ritkuló magyar iskolahálózat, s részben ennek következtében a nem anyanyelvi oktatásban részesülő magyar tanulók számának emelkedése, továbbá a nemzetváltást, asszimilációt befolyásoló tényezők közül talán a legmeghatározóbb, a vegyes házasságok részarányának fokozatos emelkedése is. Nem elhanyagolhatók az urbanizációs folyamatok, elsősorban a városokba költözés közvetett kihatásai sem.

Az 1989. novemberi politikai változások utáni időszak ellentmondásos légkörében került sor az 1991-es népszámlálásra. Hosszú évtizedek óta 1991-ben nyílt először lehetőség a népszámlálás szabadabb, demokratikusabb körülmények közötti lebonyolítására, másrészt a nemzetiségi kérdés a politikai csatározások meghatározó tényezőjévé vált, ily módon az elsősorban magyarelles uszítás, gyűlöletkeltés intoleráns légköre is érezhető volt 1991 tavaszán. Az 1991. március 3-i népszámlálás lebonyolítása több szempontból is eltért a korábbi népszámlálásoktól. Az adatlapon 1950 óta először szerepelt a vallási, felekezeti hovatartozást pontosító kérdés, s 1970 után újra kérdezték az anyanyelvet is – 1980-ban ez hiányzott. A nemzetiségi összetétel alakulását nem kis mértékben befolyásolta a nemzetiségi összetételt pontosító kérdésskála jelentős mértékű megváltoztatása is. Az 1961., 1970. és 1980. évi népszámlálás a nemzetiségi megoszlás vizsgálatát megközelítőleg azonos módon megfogalmazott kérdésskálával végezte. Ettől a megközelítési módtól lényegesen eltérő módon került a kérdés az 1991. évi kérdőívre. Egyrészt a cseh nemzetiség mellett külön kategóriába került a morva és a sziléziai nemzetiség, az ukrán mellett a ruszin nemzetiség szintén külön kategóriát kapott, s felbukkant a felsorolt nemzetiségek listáján további néhány szórványnemzetiség. (Mi a cseh-morva-sziléziai és az ukrán-ruszin kategóriákat – a szlovákiai szakmai gyakorlat szerint – összevontan publikáltuk, a későbbi már szlovák népszámlálásoknál is. A legfontosabb változás azonban roma (cigány) etnikum nemzetiségként való felvétele volt az adatlpra, mert ez a magyar nemzetiség hivatalosan kimutatott számbeli alakulását is bizonyos mértékben befolyásolta. Szlovákia összlakossága 5 274 335 fő volt, ebből szlovák nemzetiségű 4 511 679, magyar nemzetiségű 567 296 volt. A kimutatott 7,8 ezer fős növekedés kedvezőbb, mint a '70-es évek hasonló nagyságú növekedése, ha tekintetbe vesszük, hogy a '80-as évek természetes szaporodása jelentékenyen alacsonyabb volt, mint a megelőző évtizedben. S még inkább kedvezően kell értékelnünk a magyar adatokat, ha tekintetbe vesszük, hogy a roma nemzetiség irányába is jelentős számú korábban magát magyarnak valló személy „távozott”. A másik oldalon látnunk kell, hogy a nemzetváltásból származó veszteség folyamatosan igen magas, s ez pedig tartósan tűnő változásokra utal.

A felekezeti adatfeldolgozás alapvetően komoly hiányossága volt, hogy az evangélikusokat és reformátusokat bár külön kérdezték és az össz-szlovákiai adatokat is külön publikálták (326 397 és 82 545 fő), a községi bontású adatsoroknál már csak összevontan közölték.

Megdöbrentően magas (1,4 millió feletti !) lett a felekezeten kívüliek és a választ megtagadók száma, de ez a jelenség azóta is jellemző nem csak Szlovákiára, de az egész közép-európai térségre!

2001, 2011, 2021

A 10 évvel később, már a függetlenné vált Szlovákiában 2001-ben megtartott népszámlálás tekinthető igazából az első olyan rendszerváltás utáni népszámlálásnak, amely már a fordulat utáni etnodemográfiai, társadalomszerkezeti változásokról is viszonylag objektív képet nyújt.

A Szlovák Statisztikai Hivatal által végrehajtott három népszámlálás módszertanilag és az anyanyelvi, nemzeti és felekezeti kategóriák vonatkozásában az utolsó csehszlovák népszámlálás logikus és korrekt továbbfejlesztése volt. Végre mind a három etnikai kategóriában teljes és részletes községsoros adatsorokat publikáltak, s a régi hiányosságokat is megszüntették. (Közöltek zsidó nemzetiségre vonatkozó adatokat és külön szerepeltek végre az evangélikusok, reformátusok és izraeliták.)

A felekezeti bevallásnál tapasztalt milliós nagyságrendű kitérő választ adók mellett ez a jelenség már az anyanyelvi és nemzeti bevallásnál is jelentőssé vált néhány százezres nagyságrenddel.

Még egy újdonságot kell kiemelnünk: a 2021-es népszámlálásnál másodlagos nemzeti identitást is meg lehetett jelölni, s mivel ezzel több, mint 300 ezren éltek, a kettős vagy bizonytalan identitásúak elég nagy száma az alábbi megállapításokat jelentősen módosíthatják.

Ennek a szakmai ismertetőnek nem célja az etnodemográfiai folyamatok elemzése, ezért csak néhány alapvető tényt rögzítünk:

- Szlovákia lakossága 30 év alatt alig növekedett (5,27 millióról 5,45 millióra) és a növekedési tendencia lassulást mutat;
- a szlovák etnikum számának növekedése ezen időszakban a regisztrált adatok szerint mindösszesen 48 ezer fő volt, arányuk pedig alig változott (85,7%-ról 83,8%, de a másodlagosan szlovák identitásúakkal együtt 84,8%);
- a magyar nemzetiségűek száma 567 ezerről 422 ezerre csökkent (10,8%-ról 7,8%-ra), a másodlagos magyar identitásúakkal együtt azonban csak 456 ezer főre (8,4%-ra), a magyar anyanyelvűek száma pedig 462 ezer fő (8,5%) volt;
- a magukat romáknak valló száma 100 ezer fő körüli;
- a többi kisebb etnikum számának csökkenése is tendenciózus;
- az utolsó két népszámlálásnál több százezren (5,4%, illetve 7,0%) nem válaszoltak erre a kérdésre;
- ezért a várható, becsült adatok szintjén, ha a nem válaszolókat statisztikai eljárással szétosztjuk az egyes nemzetiségek között – a szlovákok és a magyarok száma is jelentősen magasabb a regisztrálnál.

Gyurgyík László szerint a 2011-es felmérésben a nemzeti kérdésre vonatkozó adatok és a 2021-es népszámlálásban a nemzetre vonatkozó első kérdésre adott válaszok lényegében összehasonlíthatóak. Ha sorba rakjuk az elmúlt évtizedek nemzeti megoszlásáról szóló adatait, akkor a mostani első kérdésre vonatkozó adatok elég jól beillenek ebbe a sorba. A 2001-es népszámlálás során 50 ezren lehettek, akik magyar anyanyelvűnek, de szlovák nemzetiségűnek vallották magukat, és a fordított esetre is volt 8-10 ezer példa” – mondta. Ezen utóbbi csoportokban találni például sok olyan személyt, aki nemzetiileg vegyes házasságokból érkezik – a mostani népszámlálásban a nemzetre vonatkozó első vagy második kérdésnél magukat magyarnak vallók együttes csoportja a korábbi censusok során felmért magyar anyanyelvűek csoportjával vethető össze.

Az adatbázisba felvett népszámlálási kategóriák:

Szlovákia esetében feleslegesnek találtuk a régi magyar népszámlálások alkalmával publikált szerb, horvát, szlovén, lengyel és román anyanyelvi adatok közlését – ezekbe a kategóriákba ugyanis a népesség elenyésző része került, összesen csaknem minden esetben kevesebb, mint ezer-ezer fő. Hasonlóan jártunk el az elmúlt évtizedekben végrehajtott népszámlálások egészen alacsony számú etnikumainak adataival.

Az alábbi táblázatban az 1870–2021 közötti népszámlálásoknál X-el jelöltük azon anyanyelvi [A] és nemzetiségi [N] kategóriákat, amelyeknek a községi bontású adatsorait beépítettük az adatbázisunkba:

Év	Típus	Lakos	Szlovák, csehszlovák	Cseh, morva, sziléziai	Magyar	Ruszin, ukrán	Német	Zsidó	Cigány, roma	BNT	Államp. nélküli, hontalan	Egyéb	Ismeretlen, nem választott
1880 M	A	x	x		x	x	x			x		x	
1890 M	A	x	x		x	x	x					x	
1900 M	A	x	x		x	x	x					x	
1910 M	A	x	x		x	x	x					x	
1921	N	x	x		x	x	x	x	x		x	x	
1931	N	x	x		x	x	x	x	x		x	x	
1941 M	A	x	x		x	x	x	x				x	
1941 M	A	x	x		x	x	x	x				x	
1970	N	x	x	x	x	x	x					x	x
1980	N	x	x	x	x	x						x	x
1991	N	x	x	x	x	x			x			x	x
2001	A	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x
2001	N	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x
2011	A	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x
2011	N	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x
1880	A	2459	1502		545	78	229			83		22	
1910	A	2916	1688		881	97	198					52	
1930	N	3323	2345		565	91	149	65	29		75	4	
1970	N	4537	3879	47	552	39	5					8	7
1991	N	5274	4519	59	567	31	5		76			8	9
2021	N	5449	4567	30	422	33	3	1	67			30	296

Megjegyzések:

Népszámlálási adatok ezer főben.

1880–1910, 1941, 1970–2001: szlovákok; 1921–31: csehszlovákok

1970–2021: csehek, morvák és sziléziaiak együtt

1880-1941: ruszinok, 1970-2021: ruszinok és ukránok együtt

1880: BNT = még beszélni nem tudó kisgyermekek

1910: a 139 ezer izraelita vallásából 76 ezer magyar, 58 ezer pedig német anyanyelvűnek vallotta magát.

A településenkénti adatok hiányosak.

Ugyanezen elvek alapján készült az 1880–2021 közötti felekezeti adatokra vonatkozó táblázatunk.

Év	Lakos	Római katolikus	Görög katolikus	Református	Evangélikus	Ortodox	Izraelita	Egyéb	Felekezeten kívüli	Ismeretlen
1870 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1880 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1890 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1900 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1910 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1921	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1930	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1941 M	x	x	x	x	x	x	x	x		x
1991	x	x	x		x	x		x	x	x
2001	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
2011	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
1870	2462	1615	187	135	391	0,3	134	0,1		
1910	2916	2030	197	153	395	1	139	1		
1930	3323	2385	212	141	401	7	136	41		
1991	5274	3187	179		420	34		20	516	918
2021	5449	3038	218	85	287	51	2	118	1296	354

Megjegyzések:

Népszámlálási adatok ezer főben.

1910: a 139 ezer izraelita vallásából 76 ezer magyar, 58 ezer pedig német anyanyelvűnek vallotta magát.

1991: az evangélikusok adatai a reformátusokat és további protestáns felekezetek tagjait is tartalmazza.

A településenkénti adatok hiányosak.